

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (första avdelningen)

den 10 april 2013*

”Finansiellt stöd för ett projekt avseende ekologisk turism — Återbetalning av återkrävda belopp —
Beslut som antagits med anledning av tribunalens ogiltigförklaring av det tidigare beslutet om
indragning av stöd — Kompensationsränta — Dröjsmålsränta — Beräkning”

I mål T-671/11,

IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH, München (Tyskland), företrätt
av advokaten C. Pitschas,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företräd av F. Dintilhac, G. Wilms och G. Zavvos, samtliga i egenskap av
ombud,

svarande,

angående en talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 14 oktober 2011
[ENTR/R1/HHO/lisa – entre.r.l(2011)1183091] att till sökanden betala ett belopp om totalt
720 579,90 euro, inklusive 158 618,27 euro i kompensationsränta,

meddelar

TRIBUNALEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden J. Azizi (referent) samt domarna S. Soldevila Fragoso och S. Frimodt
Nielsen,

justitiesekreterare: handläggaren K. Andová,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 28 november 2012,

följande

* Rättegångsspråk: tyska.

Dom

Bakgrund till tvisten

- 1 Förevarande talan ingår i ett antal mål mellan samma parter vilka sedan år 1994 prövats av tribunalen och domstolen.
- 2 Den sista tvisten avgjordes slutgiltigt genom tribunalens dom av den 15 april 2011 i mål T-297/05, IPK International mot kommissionen (REU 2011, s. II-1859) (nedan kallad domen av den 15 april 2011), vilken vunnit rättskraft. Genom denna dom ogiltigförklarade tribunalen kommissionens beslut av den 13 maj 2005 [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382] om ogiltigförklaring av dess beslut av den 4 augusti 1992 (003977/XXIII/A/3 – S92/DG/ENV8/LD/kz) genom vilket sökanden, IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH (nedan kallat IPK), beviljades finansiellt stöd om 530 000 ecu inom ramen för Ecodata-projektet (nedan kallat beslutet av den 13 maj 2005). I denna dom slog tribunalen fast att Europeiska kommissionen med rätta hade fastställt att IPK hade gjort sig skyldig till oegentligheter vilka i princip motiverade att det ekonomiska stödet drogs in (punkterna 128–145), men att nämnda beslut ändå skulle ogiltigförklaras eftersom den tillämpliga preskriptionsfristen inte hade beaktats (punkterna 147–166).
- 3 Genom skrivelse av den 27 juli 2011 begärde IPK att kommissionens generaldirektorat (GD) för näringsliv skulle betala ut ett belopp om sammanlagt 911 987,86 euro. Nämnda belopp kunde delas upp i tre delar: en första del om 212 000 euro som inte hade betalats ut till IPK, vilken motsvarade 40 procent av det finansiella stöd som IPK hade beviljats år 1992, en andra del om 318 000 euro, vilken IPK hade återbetalat innan tribunalen avkunnade domen av den 15 april 2011 (punkt 2 ovan), vilken motsvarade 60 procent av nämnda finansiella stöd, samt en tredje del om 31 961,63 euro, vilken motsvarade den dröjsmålsränta som IPK betalade kommissionen i samband med återbetalningen av den andra delen. I nämnda skrivelse begärde IPK dessutom dröjsmålsränta om 252 394,36 euro från och med den 1 januari 1994 avseende den första delen och dröjsmålsränta om 97 631,87 euro från och med den 18 maj 2007 avseende den andra delen. Beräkningen avseende denna dröjsmålsränta hade bifogats skrivelsen. Slutligen ställde IPK upp en tidsfrist, nämligen den 26 augusti 2011, inom vilken kommissionen skulle betala de begärda beloppen.
- 4 I ett e-postmeddelande av den 26 augusti 2011 erinrade IPK kommissionen om sin begäran om betalning.
- 5 Genom skrivelse av den 2 september 2011 informerade kommissionen IPK om att institutionen undersökte ärendet mycket noggrant och att den hade för avsikt att uppfylla sina skyldigheter enligt domen av den 15 april 2011 (punkt 2 ovan). Kommissionen meddelade dessutom att det administrativa förfarandet för att uppfylla samtliga eventuella skyldigheter skulle kunna dra ut rejält på tiden.
- 6 I skrivelse av den 4 september 2011 uppgav IPK sig inte kunna förstå skälen till tidsutdräkten med avseende på kommissionens undersökning av domen av den 15 april 2011 (punkt 2 ovan) och begärde att institutionen skulle underrätta bolaget om de följder som den ämnade ge domen senast den 16 september 2011.
- 7 En tjänsteman vid kommissionen informerade IPK:s ombud per telefon den 14 september 2011 om att kommissionen hade för avsikt att erlägga och återbetala allt finansiellt stöd jämte dröjsmålsränta om 31 961,63 euro. Kommissionen hade däremot ännu inte beslutat huruvida och i vilken utsträckning som även ränta skulle utgå på dessa belopp.

- 8 I samband med ett annat, informellt telefonsamtal den 11 oktober 2011 informerade kommissionen IPK:s ombud om att institutionen hade beslutat att betala ut finansiellt stöd till bolaget om sammanlagt 530 000 euro, jämte den dröjsmålsränta om 31 961,63 euro som IPK hade betalat. Kommissionen hade dessutom beslutat att betala ut ränta till bolaget om sammanlagt 158 000 euro. IPK skulle följaktligen erhålla ett sammanlagt belopp om cirka 720 000 euro inom en månad.
- 9 Den 14 oktober 2011 antog kommissionen sitt beslut med beteckningen ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091 (nedan kallat det omtvistade beslutet), vilket delgavs IPK.
- 10 I det omtvistade beslutet redogjorde kommissionen dels för det sammanlagda belopp, inklusive ränta, som skulle betalas ut till IPK, nämligen 720 579,90 euro, dels för den kompensationsränta som institutionen hade bestämt sig för att betala ut, nämligen 158 618,27 euro. Nämda kompensationsränta hade beräknats i enlighet med Europeiska centralbankens (ECB) och Europeiska monetära institutets (EMI) (EMI är ECB:s föregångare) räntesatser på huvudsakliga refinansieringstransaktioner. Kommissionen uppgav dessutom att den hade beräknat dessa räntor på beloppen 318 000 euro och 31 961,63 euro från och med den 18 maj 2007 och på beloppet 212 000 euro från och med den 1 januari 1994, och det till och med den 31 oktober 2011.
- 11 Genom skrivelse av den 17 oktober 2011 ifrågasatte IPK det omtvistade beslutets lagenlighet, i synnerhet med avseende på artikel 296 FEUF. IPK uppmanade kommissionen att före den 31 oktober 2011 tala om för bolaget vilken som var beslutets rättsliga grund, motivera den omständigheten att räntorna hade betecknats som kompensationsränta och inte dröjsmålsränta, ange de exakta räntesatser som hade tillämpats på de olika delarna av det belopp som skulle betalas ut samt förklara varför ECB:s och EMI:s räntesatser för huvudsakliga refinansieringstransaktioner inte hade blivit föremål för tillägg med 3,5 punkter.
- 12 Genom skrivelse av den 25 oktober 2011 preciserade kommissionen att det omtvistade beslutet grundade sig på artikel 266 FEUF. Kommissionen gjorde också gällande att den inte var skyldig att betala dröjsmålsränta eftersom ”1977 års budgetförordning”, vilken var tillämplig på det aktuella finansiella stödet, i dess lydelse enligt rådets förordning (Euratom, EKSG, EEG) nr 610/90 av den 13 mars 1990 om ändring av budgetförordningen av den 21 december 1977 för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 70, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 4, s. 49), inte innehöll några bestämmelser om utbetalning av ränta till stödmottagare. På samma sätt trädde kommissionens förordning (Euratom, EKSG, EG) nr 3418/93 av den 9 december 1993 om närmare bestämmelser för genomförandet av vissa bestämmelser i budgetförordningen av den 21 december 1977 (EGT L 315, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 43) i kraft först efter det att avtalet om finansiellt stöd hade skrivits under, och artikel 94.1 i nämnda förordning är under alla omständigheter endast tillämplig på kommissionens framställningar om begäran om betalning och inte på det motsatta fallet (se även avdelning XIV och artikel 92 i samma förordning). Rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 248, s. 1) och kommissionens förordning (EG, Euratom) nr 2342/2002 av den 23 december 2002 om genomförandebestämmelser för förordning nr 1605/2002 (EGT L 357, s. 1) är inte heller tillämpliga på avtal som ingicks innan förordningarna trädde i kraft, det vill säga den 1 januari 2003. Av rättspraxis följer icke desto mindre tydligt att kommissionen är skyldig att betala kompensationsränta i enlighet med en dom om ogiltigförklaring. Kommissionen beslutade därför att betala ränta i enlighet med ECB:s och EMI:s räntesats på samtliga delar av det sammanlagda belopp som skulle betalas, i enlighet med den beräkning som återges i tabellen i bilagan till skrivelsen. I nämnda tabell beräknade kommissionen räntorna för samtliga delar av den fordran som avses i punkt 3 ovan med beaktande av ECB:s räntesats för huvudsakliga refinansieringstransaktioner, och det till och med den 13 juli 2011. Kommissionen preciserade i detta avseende att det i avsaknad av en bestämmelse i vilken det angavs att dröjsmålsränta fick uttas inte var möjligt att öka räntesatserna med 3,5 punkter. Slutligen uppgav kommissionen att den sköt upp betalningen till dess att IPK hade besvarat dess skrivelse.

- 13 Genom skrivelse av den 3 november 2011 informerade IPK kommissionen om att bolaget ansåg att kommissionens motivering uppfyllde villkoren i artikel 296 FEUF och uppmanade kommissionen att ”genomföra betalningen till bolaget”.
- 14 Genom skrivelse av den 18 november 2011 bekräftade kommissionen att den hade mottagit IPK:s skrivelse av den 3 november 2011, i vilken IPK godtog förklaringarna och uppmanade institutionen att betala 720 579,90 euro, samt uppgav att betalningen hade godkänts den 16 november 2011. Slutligen anförde kommissionen att IPK:s hela fordran med anledning av domen av den 15 april 2011 (punkt 2 ovan) enligt kommissionens mening oåterkalleligen hade reglerats genom denna betalning.
- 15 Den 22 november 2011 krediterades IPK:s konto vid Stadtparkasse München med 720 579,90 euro.
- 16 Genom skrivelse av den 30 november 2011 besvarade IPK kommissionens skrivelse av den 18 november 2011. IPK betonade först och främst att dess skrivelse av den 3 november 2011 inte skulle förstås så, att bolaget instämde med innehållet i de grunder som kommissionen hade angett. Bolaget ansåg därvid endast att nämnda grunder räckte för att uppfylla kraven i artikel 296 FEUF. IPK hävdade därefter att motiveringen i skrivelsen av den 25 oktober 2011 var bristfällig i rättsligt hänseende. Enligt IPK överensstämde nämligen inte beräkningen av räntorna i denna skrivelse med den fasta rättspraxis som hade åberopats av kommissionen, enligt vilken alla ECB:s räntesatser för huvudsakliga refinansieringstransaktioner ska ökas med 2 punkter. Av denna anledning bad IPK kommissionen att, till den 9 december 2011, ändra sin ränteberäkningsmetod genom att öka de räntesatser som hade tillämpats med 2 punkter. Om så inte skedde, skulle IPK väcka talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.
- 17 Kommissionen besvarade inte IPK:s skrivelse inom den utsatta tidsfristen.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 18 IPK har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 22 december 2011.
- 19 Då en ledamot på avdelningen var förhindrad att döma i målet, utsåg tribunalens ordförande, med stöd av artikel 32.3 i rättegångsreglerna, en annan domare för att uppnå en full avdelning.
- 20 Den 16 april 2012 beslutade tribunalen, med tillämpning av artikel 47.1 i rättegångsreglerna, att ytterligare skriftväxling inte var nödvändig.
- 21 Genom särskild handling som inkom till tribunalens kansli den 30 april 2012 begärde IPK, med beaktande av kommissionens resonemang, att få komplettera akten vad avsåg kompensationsränta och dröjsmålsränta. Genom skrivelse av den 8 maj 2012 meddelade tribunalen att IPK fick inkomma med en replik avseende ovannämnda punkter. IPK inkom med replik den 13 juni 2012. Kommissionen inkom med duplik den 24 juli 2012.
- 22 IPK har yrkat att tribunalen ska
 - ogiltigförklara det omtvistade beslutet i den mån som bolaget endast har tilldelats ränta om 158 618,27 euro, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 23 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska
 - ogilla talan, och

— förplikta IPK att ersätta rättegångskostnaderna.

- 24 På grundval av referentens rapport beslutade tribunalen (första avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet.
- 25 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 28 november 2012.

Rättslig bedömning

- 26 IPK har till stöd för sin talan om delvis ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet anfört en enda grund, nämligen att kommissionen åsidosatt artikel 266 FEUF genom felaktiga ränteberäkningar.
- 27 Enligt IPK medgav kommissionen i det omtvistade beslutet att den var skyldig att till bolaget utbetala ett belopp – vilket inkluderade samtliga delbelopp – om 561 961,63 euro till följd av domen av den 15 april 2011 (punkt 2 ovan). I samma beslut medgav kommissionen också att den var skyldig att betala ränta till IPK, från och med den 1 januari 1994 på det delbelopp som uppgick till 212 000 euro och från och med den 18 maj 2007 på de delar som uppgick till 318 000 euro respektive 31 961,63 euro. Enligt IPK utgör dessa betalningsskyldigheter för kommissionen inte föremål för förevarande mål, med följd att det omtvistade beslutet, i dessa delar, har vunnit laga kraft. Icke desto mindre var kommissionens ränteberäkning felaktig eftersom ECB:s och EMI:s räntesatser för huvudsakliga refinansieringstransaktioner, vilka kommissionen tillämpade på de tre ovannämnda delarna, inte hade ökats med 2 punkter, med följd att artikel 266 FEUF har åsidosatts. Kommissionen gjorde dessutom ett uppenbart fel vid beräkningen av den dröjsmålsränta som började löpa den dag då domen av den 15 april 2011 (punkt 2 ovan) avkunnades.
- 28 Kommissionen har yrkat att talan ska ogillas.
- 29 Enligt kommissionen ska kompensationsräntan endast kompensera förluster till följd av inflation under perioden från det att skadan uppkom till dess att domen avkunnades. ECB:s räntesatser för huvudsakliga refinansieringstransaktioner tillämpas för att säkerställa att ränta som ska kompensera den genomsnittliga försämringen av penningvärdet i medlemsstaterna (inflationen varierar från en medlemsstat till en annan) beräknas på samma sätt inom hela Europeiska unionen. I domen av den 8 november 2011 i mål T-88/09, *Idromacchine m.fl. mot kommissionen* (REU 2011, s. II-7833), anförde tribunalen sålunda en klar distinktion vad gäller den tillämpliga räntesatsen med utgångspunkt i bolagets säte, vilket i det fallet var i Italien.
- 30 IPK:s säte ligger däremot i Tyskland, där den genomsnittliga försämringen av penningvärdet var lägre än räntesatsen för den huvudsakliga refinansieringstransaktionen. Under perioden 1994–2010 har denna räntesats tidvis varit klart högre än inflationen i Tyskland. Enligt kommissionen var den genomsnittliga inflationen i Tyskland under denna period nämligen 1,6 procent, medan räntesatsen för den huvudsakliga refinansieringstransaktionen i genomsnitt låg på 3,3 procent. Av detta drar kommissionen slutsatsen att redan tillämpningen av räntesatsen för den huvudsakliga refinansieringstransaktionen ger IPK en avsevärd fördel, vilken ska tolereras med beaktande av att det är nödvändigt att tillämpa en enda räntesats. En ökning av nämnda räntesats med 2 punkter skulle dessutom innebära att IPK kompenseras två gånger så mycket för inflationen. Om räntesatsen för den huvudsakliga refinansieringstransaktionen ökades med 2 punkter skulle IPK i snitt kompenseras för inflationen tre gånger så mycket (5,3 procent jämfört med 1,6 procent), utan rättslig grund. Den ekonomiska situationen i Tyskland skiljer sig för övrigt markant från den ekonomiska situationen i Italien, där inflationen under perioderna 1995–1996 och 2002–2005 ibland översteg räntesatsen för den huvudsakliga refinansieringstransaktionen.

- 31 Enligt rättspraxis kan emellertid endast inflation kompenseras. Det finns inga bestämmelser som föreskriver kompensation som motiverar en ökning av räntesatsen för den huvudsakliga refinansieringstransaktionen eller som ger sökanden möjlighet att dra ekonomisk fördel av att en rättsakt ogiltigförklaras. Så vore emellertid fallet om en högre räntesats än räntesatsen för den huvudsakliga refinansieringstransaktionen tillämpades i IPK:s fall. Enligt kommissionen skulle detta vara ännu mer omotiverat med tanke på att IPK är en borgenär i ond tro, vilket strider mot rättvis- och skälighetsprinciperna. I domen av den 15 april 2011 (punkt 2 ovan) konstaterade tribunalen nämligen att IPK hade ingått en olaglig överenskommelse om samverkan med en av kommissionens tjänstemän för att på så sätt komma i åtnjutande av eller kunna behålla det omtvistade finansiella stödet (punkterna 126, 144 och 145). Vidare hade IPK erhållit konfidentiell information på ett rättsstridigt sätt (punkt 130) samt hade lämnat felaktiga uppgifter och därefter försökt dölja hur det verkligen hade gått till då ansökan om stöd lämnades in (punkt 134).
- 32 Kommissionen har också bestritt att den är skyldig att betala dröjsmålsränta. Kommissionen har i förevarande fall varken agerat felaktigt eller ålagts att betala sammansatt ränta. Tribunalen har tvärtemot fastställt att IPK agerade felaktigt i flera avseenden, ibland under längre perioder, med följderna att det inte är motiverat att tillämpa metoden för beräkning av sammansatt ränta. Det skulle till och med strida mot principen om sund ekonomisk förvaltning, enligt artikel 310.5 FEUF, om sådant felaktigt agerande belönades genom tillämpning av en sådan metod, vilken därmed skulle sakna rättslig grund i den mening som avses i artikel 310.3 FEUF.
- 33 Tribunalen konstaterar inledningsvis att kommissionen i det omtvistade beslutet faktiskt medgav att den var skyldig IPK ett kapitalbelopp om 561 961,63 euro. Kommissionen bekräftade detta vid förhandlingen som svar på en muntlig fråga från tribunalen, och det antecknades också i förhandlingsprotokollet. Samtidigt medgav kommissionen att den var skyldig IPK 158 618,27 euro i kompensationsränta. Det rörde sig därmed om ett sammanlagt belopp om 720 579,90 euro. Vid förhandlingen ifrågasatte kommissionen inte räntans accessoriska karaktär i förhållande till huvudstolen.
- 34 Under dessa omständigheter kan varken förekomsten av huvudfordran eller det faktum att kommissionen med anledning av denna är skyldig att betala ränta som ska beräknas i enlighet med gällande regler ifrågasättas på grundval av kommissionens resonemang att IPK var en borgenär i ond tro och att tribunalen, i domen av den 15 april 2011 (punkt 2 ovan) konstaterade att IPK hade agerat felaktigt. Kommissionens resonemang i denna del saknar verkan och ska därför lämnas utan avseende. Samma bedömning görs även om det antas att kommissionen därigenom har åberopat principen *nemo auditur propriam turpitudinem suam allegans* (ingen kan åberopa eget felaktigt agerande till sitt försvar). Detta har kommissionen för övrigt bestritt vid förhandlingen som svar på en muntlig fråga från tribunalen. I detta avseende ska det icke desto mindre preciseras att kommissionens inställning i förevarande fall bygger på en felaktig tolkning av räckvidden av domen av den 15 april 2011 (punkt 2 ovan), av vilken någon skyldighet för kommissionen att ersätta IPK för det aktuella finansiella stödet inte kan utläsas. I denna dom bekräftade tribunalen nämligen de faktiska omständigheterna i beslutet av den 13 maj 2005 rörande de oegentligheter som IPK hade gjort sig skyldig till, vilka i princip motiverade att det aktuella finansiella stödet upphävdes (punkterna 128–145). Tribunalen ogiltigförklarade nämnda beslut endast med anledning av att kommissionen inte hade beaktat den tillämpliga preskriptionsfristen (punkterna 147–166). Av detta följer dessutom att det omtvistade beslutet utgör den enda rättsliga grunden för den aktuella huvudfordran.
- 35 Vad avser IPK:s första delgrund om den påstått felaktiga beräkningen av kompensationsräntan, ska det erinras om följande. IPK anser att denna ränta borde ha ökats med 2 punkter i förhållande till ECB:s räntesats för huvudsakliga refinansieringstransaktioner. Det står emellertid klart att kommissionen använde sig av ECB:s räntesats för huvudsakliga refinansieringstransaktioner utan något tillägg med 2 punkter när den beräknade räntan, och detta till och med den 31 oktober 2011, såsom anges i det omtvistade beslutet.

- 36 Såsom anges i punkt 33 ovan har kommissionen inte bestritt att den är skyldig att betala IPK kompensationsränta i enlighet med gällande bestämmelser. Enligt fast rättspraxis ska denna ränta emellertid – oberoende av dess exakta benämning – alltid beräknas på grundval av ECB:s räntesats för huvudsakliga refinansieringstransaktioner med 2 punkters tillägg (förstainstansrättens dom av den 10 oktober 2001 i mål T-171/99, Corus UK mot kommissionen, REG 2001, s. II-2967, punkt 64, av den 17 mars 2005 i mål T-160/03, AFCon Management Consultants m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. II-981, punkterna 130–132, och domen i det ovan i punkt 29 nämnda målet Idromacchine m.fl. mot kommissionen, punkterna 77–80). Såsom IPK har gjort gällande rör det sig här om ett schablonmässigt tillägg som alltid är tillämpligt, utan att det finns anledning att konkret fastställa huruvida detta tillägg är motiverat eller ej med anledning av inflationen under den aktuella perioden i den medlemsstat där borgenären har hemvist.
- 37 I domen i det ovan i punkt 29 nämnda målet Idromacchine m.fl. mot kommissionen (punkterna 77–79) fastställde tribunalen visserligen först att det försämrade penningvärdet ska beaktas, såsom det återspeglas i den årliga inflationen för den aktuella perioden, som den fastställts av Eurostat (Europeiska unionens statistikkontor) i den medlemsstat där de berörda företagen är etablerade. Därefter tillämpade tribunalen emellertid, på ett enhetligt sätt, det schablonmässiga tillägget med 2 punkter på den kompensations- och dröjsmålsränta som skulle påföras. Med avseende på kompensationsräntan skedde detta fram till dess att domen av den 8 november 2011 avkunnades, och med avseende på dröjsmålsräntan för tiden därefter. IPK har dessutom med rätta anfört att det enhetliga schablonmässiga tillägget med 2 punkter i det målet inte berodde på den faktiska inflationen under den aktuella perioden i Italien, där Idromacchine var etablerat. Denna inflation var nämligen, såsom kommissionen själv uppgav i sina yttranden, endast under åren 2010 och 2011 högre än ECB:s räntesats. Om kommissionens uppfattning att räntesatsen för kompensationsräntan ska baseras på den faktiska inflationen var riktig, borde tribunalen inte ha tillämpat detta schablonmässiga tillägg med 2 punkter på den tidigare perioden, eftersom Idromacchine under nämnda period i tillräcklig utsträckning kompensterades för det försämrade penningvärdet genom att ECB:s räntesats tillämpades utan tillägg.
- 38 Tribunalen har för övrigt redan fastställt, i och för sig i samband med beräkningen av dröjsmålsränta, att uteliven betalning av sådan ränta kan medföra en obehörig vinst för unionen, vilket strider mot de allmänna unionsrättsliga principerna (se domen i det ovan i punkt 36 nämnda målet Corus UK mot kommissionen, punkt 55 och där angiven rättspraxis). Det schablonmässiga tillägget med 2 punkter infördes således för att, under alla möjliga omständigheter, undvika sådan obehörig vinst.
- 39 Med beaktande av vad som anförts ovan konstaterar tribunalen att kommissionen agerade felaktigt när den inte gjorde något tillägg på kompensationsräntan på de tre delarna av den fordran som avses i punkt 3 ovan. IPK:s första delgrund ska således godtas.
- 40 IPK har inom ramen för den andra delgrunden gjort gällande att kommissionen borde ha medgett att dröjsmålsränta började löpa efter avkunnandet av domen av den 15 april 2011 (punkt 2 ovan) och att kommissionen borde ha beräknat denna ränta på grundval av hela fordran, med tillägg för den kompensationsränta som hade påförts fram till och med detta datum. Det står emellertid klart att kommissionen varken före eller efter avkunnandet av nämnda dom beaktat någon dröjsmålsränta, vilken den inte ansåg sig vara skyldig att betala enligt tillämpliga bestämmelser och rättspraxis.
- 41 I detta avseende erinrar tribunalen om följande. Enligt fast rättspraxis är kommissionen ovillkorligen skyldig att betala dröjsmålsränta – bland annat när unionen har ådragit sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar genom kommissionens agerande – för perioden efter avkunnandet av en dom i vilken sådant ansvar fastställs (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 27 januari 2000 i de förenade målen C-104/89 och C-37/90, Mulder m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 2000, s. I-203, punkt 35, och domen i det ovan i punkt 29 nämnda målet Idromacchine m.fl. mot kommissionen, punkt 79 och där angiven rättspraxis) samt vid återbetalning av felaktigt utbetalda belopp till följd av en dom om ogiltigförklaring (domen i det ovan i punkt 36

nämnda målet Corus UK mot kommissionen, punkt 50 och följande punkter). Kommissionen kan inte fråntas denna principiella skyldighet med hänvisning till något av kommissionens argument i förevarande fall, där kommissionen – till följd av domen av den 15 april 2011 (punkt 2 ovan) om ogiltigförklaring av beslutet av den 13 maj 2005 – i det omtvistade beslutet medgav att den var skyldig att återbetala huvudstolen av det aktuella finansiella stödet till IPK. Tvärtemot medgav kommissionen vid förhandlingen, som svar på en muntlig fråga från tribunalen, att den var skyldig att betala dröjsmålsränta från och med avkunnandet av domen av den 15 april 2011 (punkt 2 ovan). Detta antecknades också i förhandlingsprotokollet. Under dessa omständigheter konstaterar tribunalen att kommissionen var skyldig att betala dröjsmålsränta på det huvudbelopp som institutionen hade medgett att den var skyldig att betala i det omtvistade beslutet. Denna dröjsmålsränta ska i förevarande fall, då parterna är ense på denna punkt, börja att löpa från och med avkunnandet av domen av den 15 april 2011 (punkt 2 ovan), och detta oberoende av att nämnda beslut utgör den enda rättsliga grunden för den aktuella huvudfordran (se punkt 34 ovan).

- 42 IPK har för övrigt med rätta anfört att kommissionen dessutom var skyldig att beräkna dessa dröjsmålsräntor på grundval av det huvudbelopp som skulle betalas, med tillägg för redan upplupen kompensationsränta. Även om tribunalens praxis i princip inte tillåter kapitalisering av kompensationsränta som är hänförlig till tiden före avkunnandet av en dom i vilken en fordran fastställs eller av dröjsmålsränta som är hänförlig till tiden efter avkunnandet av nämnda dom, förordnar tribunalen att den löpande dröjsmålsräntan ska fastställas till dess att hela beloppet betalats på grundval av huvudstolen av fordran ökad med tidigare upplupen kompensationsränta (se, för ett liknande resonemang, domarna i de ovan i punkt 36 nämnda målen Corus UK mot kommissionen, punkterna 64 och 65, och AFCon Management Consultants m.fl. mot kommissionen, punkterna 132 och 133). Här görs sålunda åtskillnad mellan kompensationsränta som föregår domen och dröjsmålsränta som börjar löpa efter domens avkunnande. Vid beräkningen av dröjsmålsräntan ska nämligen den ackumulerade ekonomiska förlusten i sin helhet beaktas, inklusive den del av förlusten som beror på försämrat penningvärde.
- 43 IPK:s andra delgrund ska följaktligen godtas då kommissionen lagstridigt har underlåtit att betala dröjsmålsränta, med tillägg av 2 punkter, vilken ska beräknas på grundval av huvudbeloppet av fordran inklusive tidigare upplupen kompensationsränta och vilken i förevarande fall, då parterna är ense på denna punkt, ska beräknas från och med avkunnandet av domen av den 15 april 2011.
- 44 Mot bakgrund av det ovan anförda ska talan bifallas. Det saknas därvid anledning att pröva huruvida kommissionen har åsidosatt artikel 266 FEUF. Det omtvistade beslutet ska därför ogiltigförklaras i den mån som betalningen av räntan begränsades till ett belopp om 158 618,27 euro.

Rättegångskostnader

- 45 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. IPK har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, ska IPK:s yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (första avdelningen)

följande:

- 1) **Kommissionens beslut av den 14 oktober 2011 [ENTR/R1/HHO/Isa – entre.r.l(2011)1183091] ogiltigförklaras i den mån som den ränta som ska betalas till IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH i beslutet begränsats till 158 618,27 euro.**

2) Europeiska kommissionen ska ersätta rättegångskostnaderna.

Azizi

Soldevila Fragoso

Frimodt Nielsen

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 10 april 2013.

Underskrifter